

DE QUE NADA SE SABE

La luna ignora que es tranquila y clara
y ni siquiera sabe que es la luna;
la arena, que es la arena. No habrá una
cosa que sepa que su forma es rara.

Las piezas de marfil son tan ajenas
al abstracto ajedrez como la mano
que las rige. Quizá el destino humano
de breves dichas y de largas penas

es instrumento de otro. Lo ignoramos;
darle nombre de Dios no nos ayuda.
Vanos también son el temor, la duda

y la trunca plegaria que iniciamos.
¿Qué arco habrá arrojado esta saeta
que soy? ¿Qué cumbre puede ser la meta?

J.L. Borges

Ja que vaig aixecar la llebre, en Joan em de mana que la mati !!! Tiraré el tret; però no és segur que la toqui. En tot cas, si algú més vol disparar em semblarà molt bé. Apunteu i que no s'escapi.!

(Plana 10 del llibre de Jean Grondin: *Del sentido de la vida*)

Comentari al poema de J.L. Borges *De que nada se sabe* +

Aquest és un poema de Jorge Luis Borges de l'any 1975. La vida i l'obra de Borges les trobareu a Internet.

Què sap la lluna de la seva claretat, de la llum que reflexeix? Què sap la sorra que tant serveix per fer formigó pels paletes com per jugar amb ella? Què saben les peces d'un joc d'escacs sobre els seus moviments? Un modest alfil mata el rei i què sap ell? Ara bé la lluna ha servit, hi serveix, d'inspiració, de referència, als humans des de sempre. Des dels pobles més primitius fins ara mateix. Recordeu l'adjectiu *lunàtic*. Tot i que ara ja hem anat a lluna! Igualment la sorra i el joc escacs.

Nosaltres donem sentit a la lluna, a la sorra i als escacs. Qui ens dóna sentit a nosaltres?

El poeta ens diu **Í Quizá el destino humano (de breves dichas i de largas penas) és instrumento de otro. Lo ignoramos; darle el nombre de Dios no nos ayuda. Vanos también son el temor, la duda i la (truca) pregaria...Í**

Borges ens diu que potser nosaltres som com les peces, les figures, d'escacs. Una mà les mou al seu gust, al seu caprici, com li ve bé. No ho sabem. Ara bé, donar-li el nom de Déu no resol el problema, no ens ajuda.

Í ¿Què arco habrà arrojado esta saeta que soy? ¿ Què cumbre pude ser la meta? (A la plana 10 del llibre de J Grondin)

L'home viu sol en mig de la por i el dubte. I mirem descarregar tots aquests problemes a un altre aquí donem el nom de Déu. Qui pot assegurar que no es tot una il·lusió de l'home? Qui pot assegurar que la fantasia divina no existeix més que en l'imaginari dels homes? Qui pot assegurar que no ens ho hem inventat tot nosaltres? **Í ¿Què arco habrà arrojado esta saeta que soy?Í**

Potser hem de prendre a convida amb les petites veritats concretes que assolim amb la raó i els jocs de la nostra imaginació. No sé si d'aquest equilibri en podríem dir racionalitat.

Hi afegiré quatre coses de les trobades del Glof de l'any passat:

Heidegger parlava de la nostra existència com una *travessia*, un recorregut, entre dos no res. Atès que em puc morir no calia que existís. Si la impossibilitat de l'existència és possible (la mort)

això vol dir que res no és necessari. Segons Heidegger: *la possibilitat de la pura i simple impossibilitat de l'existència*. Què és el Ser? Què és allò que és? L'home és un ésser en el món.

Parla de l'angoixa de l'home pel fet *d'estar- en- el món*.

Paul Ricoeur es pregunta també: **Qui sóc jo?**

16 d'Octubre 2010